

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 41/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. G. N., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri prepočítavaní sumy dávky výsluhového dôchodku a odchodného č. p. SRLZ-41.196-9/SZ-2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. G. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. G. N., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) pri prepočítavaní sumy dávky výsluhového dôchodku a odchodného č. p. SRLZ-41.196-9/SZ-2009.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ „... 9. 10. 2009 na Odbor sociálneho zabezpečenia sekcie ľudských zdrojov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky... doručil žiadosť o prepočítanie výšky dávky výsluhového dôchodku a odchodného s odôvodnením, že Odbor sociálneho zabezpečenia sekcie ľudských zdrojov Ministerstva vnútra pri výpočte týchto dávok nepostupoval podľa platného a účinného zákona č. 408/2006 Z. z., ktorý v zmysle zákona č. 1/1993 Z. z. bol zverejnený v zbierke zákonov v čase vzniku nároku na dávky ale postupoval podľa zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý v tom čase bol zjavne nevýhodný.

Odbor sociálneho zabezpečenia sekcie ľudských zdrojov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky tejto žiadosti nevyhovел s odôvodnením, že zmeny v zákone neboli vykonané v rámci legislatívneho procesu.“

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada „o vydanie stanoviska k postupu Ministerstva vnútra SR pri výpočte oprávnených dávok“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojho práva podľa čl. 12 ústavy postupom ministerstva vnútra pri prepočítavaní sumy dávky výsluhového dôchodku a odchodného.

Ministerstvo vnútra je ústredným orgánom štátnej správy.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP sa podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti tohto zákona postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol oprávnený podať podľa § 244 v spojení s § 247 OSP žalobu o preskúmanie postupu ministerstva vnútra.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť všeobecný súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v obdobných veciach rozhodoval, a preto je daná právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že podmienka vyčerpania dostupných a účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci na ochranu práva, ktoré je predmetom sťažnosti, nie je splnená, ak príslušný orgán rozhodoval v obdobných veciach. Podmienku vyčerpania dostupných a účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom

verejnej moci na ochranu práva, ktoré je predmetom sťažnosti, možno považovať za splnenú iba v prípade, že sťažovateľ takýto opravný prostriedok využil sám, a nie aj v prípade, že príslušný orgán verejnej moci rozhodoval v obdobných veciach, a je teda možné predpokladať, že aj v prípade sťažovateľa rozhodne rovnako.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Na záver ústavný súd uvádza, že čl. 12 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ namietal, kvalifikuje stabilizovaná judikatúra ústavného súdu ako všeobecné ustanovenia, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia je možná iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave. Žiadne konkrétne právo ani slobodu, ktoré malo byť postupom ministerstva vnútra porušené, však sťažovateľ v sťažnosti neuvádza. Z uvedeného dôvodu bolo možné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2010